

Verslag Belarus 2017: Bezoek aan Maleiki

Zaterdag 22 april 2017

Vanochtend, zaterdag 22 april, vertrokken we met zijn vieren richting Schiphol: Janny, Ellen, Edward en Erna. Doel van de reis: Kennis maken met de school, kinderen en ouders van project 2018 en daarnaast het bezoeken van veel gastgezinnen uit eerdere projecten. In verband met de te verwachte drukte op Schiphol vertrokken we een half uur eerder dan gepland, zodat we om half 10, 3 uur van tevoren, in de eerste wachtrij stonden. En inderdaad, de nieuwsberichten waren niet overdreven. Nederland liep leeg. Duizenden mensen stonden in de lange rijen op Schiphol te wachten. Eerst bij de bagage drop-off, natuurlijk weer te veel gewicht, daarna bij de paspoortcontrole en als laatste bij de douane. Ruim twee uur later, net tijd voor een snelle kop koffie, omdat het bijna direct tijd was om in te checken en te boarden. Na een quick visit aan de Starbucks op weg naar gate E4, waar we uiteindelijk nog zeker weer een half uur hebben moeten wachten alvorens we toch konden boarden. Met drie kwartier vertraging kozen we rond kwart voor

één het luchtruim. Tegen alle verwachtingen in kregen we een heerlijke "Russische rijsttafel" aan boord, zodat we onze meegebrachte bammetjes, krentenbollen en eierkoeken niet hoefden aan te breken. Deze bleken we later tijdens onze reis nog goed te kunnen gebruiken. Na een rustige vlucht gevolgd door een onstuimiger landing, in verband met harde wind, stonden we zo'n 2,5 uur later in Minsk weer aan de grond. Ook hier op de luchthaven, geheel tegen de gewoonte in, een lange wachtrij bij de douane. Na een grondige inspectie van onze paspoorten aldaar snel de koffertjes afgehaald, op naar de uitgang waar tolk Elena al op ons stond te wachten. Sergej, onze chauffeur voor 5 dagen, stond buiten voor de luchthaven met de bus. Bagage in de bus gestapeld, het paste net, en op weg voor onze ca vier uur durende autorit richting het zuiden naar ons hotel in Zhitkavitchi. Daar kwamen we rond 20.00 uur aan. Ingecheckt, koffers op de kamers gedropped, de lift deed het gelukkig, en snel weer de bus in richting de pizzeria, want we hadden intussen wel trek! Na het eten met goed gevulde magen naar het hotel om de koffers uit te pakken en de vier tassen te vullen met alle spullen die we voor de scholen in Greben, Chervonoe, Sieamenca en Buda Kaschalova als cadeau hadden meegebracht. Hierna nog alle post van de gastfamilies uit Nederland voor hun voormalige gastkinderen uit eerdere projecten op reisroute gelegd en daarna "spatten". Morgenochtend vroeg op want we worden om half 9 bij Irina, directeur van de Grebenschool, thuis aan het ontbijt verwacht.

Zondag 23 april 2017

Om half 8 opgestaan. Na een korte, naar Wit-Russische maatstaven, aangenaam warme douche, in de bus. Op weg naar Irina, directeur van het Greben schooltje. Irina heeft ons uitgenodigd voor het ontbijt bij haar thuis. Daarna zullen we aan onze eerste bezoekjesronde beginnen. Tassen met cadeautjes voor de bezoeken staan klaar, post ligt op route, voorbereid voor de dag. Ontbijt bij Irina. Natuurlijk een ruim gedekte tafel. Onze eerste van de dag! Daar heerlijk ontbeten. Als toetje een prachtige zelfgebakken taart door schoondochter Julia. Na het ontbijt reisde Irina met ons mee. Op naar ons eerste gezinsbezoek, het huis van Sascha en Ruslan (Gastkinderen fam de Moedt project

2014 en 2016) in Greben. Geheel tegen de verwachting in stond de hele tafel vol met eten. Onze tweede maaltijd van de dag dus! Wederom heerlijk gegeten. "Nee zeggen" tegen zo'n gevulde tafel is geen optie. De mama van Sascha en Ruslan heeft zo haar best gedaan! Cadeautjes gegeven, fotoboek van project 2016 bekeken en na de maaltijd afscheid genomen en op naar het huis van Vlad en Daniel (gastkinderen fam de Bruijn project 2014 en 2016) in Grebenevski. Janny werd enthousiast ontvangen door Vlad. Ook naar binnen waar Janny met de kids haar tas met cadeautjes uitpakte. De cadeautjes waren ware schatten voor de kinderen. Ze waren zichtbaar blij. Natuurlijk wederom een gedekte tafel met lekker kopje thee. Ook aan dit bezoek kwam een eind. Nog even het straatje ingewandeld waar we Ksenja (gastkind van de familie van Rij project 2014) en Edik (gastkind van de familie Rosie project 2016) tegen kwamen. Ook oma Edik kwam nog even gedag zeggen en vertelde ons dat de mama van Edik heel vaak naar de videofilm van Edik in Nederland kijkt en nog steeds heel blij is met zijn bezoek aan Nederland. Zij vroeg ons het gezin Rosie nogmaals te bedanken voor de goede zorgen voor Edik en hen te groeten. Met die belofte vertrokken we weer.

Toen snel langs het Greben schooltje, post afgegeven op school, klaar gelegd voor wanneer de kinderen weer komen, en op naar Alesja (gastkind van fam Pison project 2014). Edward heeft Alesja natuurlijk verblijd met cadeaus. Ze stond in haar prachtige jurk reeds op ons te wachten. Toen we aankwamen lopen hoorden we de kreet "Edward" al uit het huisje komen. Natuurlijk ook weer thee met een gedekte tafel met lekkers! Natuurlijk werd Edward, met zijn tas met cadeautjes, direct omringd door Alesja en haar kleinere broer en zus. Na de pakketjes uitgedeeld en foto's gemaakt te hebben natuurlijk aan weer een tafel vol eten. Hongerig aangeschoven en genoten van het lekkers. Na de maaltijd de bus in op naar Putkovitchi naar Anna Katok (gastkind van fam Verhagen project 2016). Mama van Anna had al een paar keer nerveus naar Elena gebeld waar we nou bleven, want intussen waren we natuurlijk flink uitgelopen. We hadden een strakke planning en ieder gezin wilde dat we langer dan de geplande tijd bleven. Onderweg naar Anna zijn we ook even langs gereden bij Oksana (gastkind van fam Reinhout-Mahler project 2016) om het cadeautje van Ingrid voor Oksana af te geven. Mama Anna had ook meerdere dagen in de keuken gestaan. Zij nodigde ons uit aan tafel. We kregen allen een heerlijk dekentje over de knieën tegen de kou en genoten daarna van al het lekkers dat zij bereid had.

Na het afscheid op naar Chervonoe naar het restaurant waar we Vera (juf project 2014 en gast fam Rijkers) en juf Oksana (juf project 2016 en gast fam Tol) zouden ontmoeten voor de lunch. Onze zoveelste maaltijd van die dag. Niet hongerig maar toch in het restaurant vlees, patat en draniki gegeten. Bij gekletst, herinneringen opgehaald, natuurlijk foto's gemaakt en daarna afscheid genomen.

Helemaal volgegeten op naar Dima (gastkind fam Verhagen project 2016). Eerst nog even het pakje afgeven bij Julija (gastkind fam Tol project 2014). Toen op naar Dima. Die stond ons met zijn moeder en zusje onder aan de flat al op te wachten. Kennis maken, Ellen knuffelen en naar boven naar de flat. Natuurlijk het welbekende verhaal, cadeautjes uitpakken, foto momentje en daarna..... aan tafel. De zusjes Alina en Julija waren ook blij met hun cadeautjes. Moeder van de kinderen nam Ellen nog even apart om haar over haar gezondheid te vertellen. Helaas had zij, zoals zo velen, hierover verdrietig nieuws. Ook aan dit bezoek, dat weer een emotioneel randje had, kwam een einde. Op naar ons laatste adres van vandaag, Kseniya (het gastkind van fam Pison van project 2016). Oma stond ons in volle glorie op te wachten en begroette ieder van ons alsof ze ons al jaren kende. Ze had van onze groep alleen Ellen en Edward eerder ontmoet, maar dat deerde haar in zijn geheel niet. We

waren zóóóó welkom. Na de officiële ontvangst met een welkomstbrood in doeken bij de voordeur, kennis maken met iedereen in huis, zaten we al heel snel aan een ongelooflijk rijke dis en werd direct de wodka open getrokken, want als er gasten uit Nederland zijn, moet daar op geproost worden. Niet één keer, niet twee keer, ook geen drie keer maar много раз.

Als gevolg hiervan ontstonden al snel de prachtigste Wit-Russische liederen. Oma zong, letterlijk, uit volle borst en overstemde iedereen in de ruimte. We hebben vreselijk met elkaar gelachen. We werden door oma direct uitgenodigd om de avond ook bij hen door te brengen en om te blijven slapen. Daar we al voldoende gebruik gemaakt hadden van hun gastvrijheid, hebben we dat aanbod maar afgeslagen.

Net als in alle gezinnen vandaag waren we hier ook echt welkom. Maar om het wodka gebruik niet uit de hand te laten lopen, de vierde fles werd namelijk in huis gehaald, hebben we afscheid genomen en met de hand op het hart moeten beloven dat we volgend jaar weer terug komen bij de familie en hen alsjeblieft nooit moeten vergeten.

Uitgeput van emoties en de gastvrijheid van de mensen, vol gegeten van al het bereide voedsel gedurende de dag en de gevoelens van zoveel dankbaarheid van de mensen reden we voldaan en geëmotioneerd naar het hotel in Zhitkavitchi terug. De avondmaaltijd hebben we maar overgeslagen!

Maandag 24 april 2017

Vanochtend om kwart over 7 opgestaan. Douchen, koffer ingepakt en in de auto op weg richting Rog. Eerst langs Anja (gastkind fam van Rij project 2008) en daarna naar Kyrill (gastkind van fam de Bruijn project 2008) Die stonden al met zijn allen voor het huisje te wachten. Kyrill had zijn mooie broek aan. Zus van mama uit Minsk was op bezoek. Mama was zichtbaar blij en gelukkig dat we er waren. Kyrill stond er, als inmiddels 18-jarige, wat gelaten en onhandig bij, maar uit zijn blikken was duidelijk te merken dat hij het heel erg leuk vond dat Janny er was en dat hij erg in haar verhalen geïnteresseerd was. We werden welkom ontvangen binnen in hun knusse huisje, waar beide dames ietwat nerveus heen en weer drentelden. In de woonkamer natuurlijk de ons inmiddels welbekende gedekte tafel met lekkers. Na begroetingen heen en weer en de diverse "hoe gaat hets" plaats genomen aan de tafel en ons eerste maal van die dag genuttigd. Lekker bakje thee erbij. Janny had intussen foto's van thuis te voorschijn gehaald die met enthousiasme bekeken werden door mama, tante en Kyrill. Kyrill zelf stond over de schouder van Janny mee te kijken. Hij was oprecht geïnteresseerd. Een uurtje is snel voorbij, dus jas aan, schoenen aan en naar buiten voor de laatste afscheidsfoto's. Net toen we klaar stonden om in de auto te stappen kwam er om de hoek van het huis van Kyrill een paard en wagen aangereden. Binnen no-time zat onze Janny, fan van Wit-Russische paard-en-wagens, bij de boer op de bok... en verdween uit ons zicht! "Daar gaat ze..." klonk in het Wit-Russische dorp! Toen Janny, gelukkig voor ons, weer terug gebracht was door de boer vertelde ze ons enthousiast dat de zoon van de boer ook met een project in Nederland bleek te zijn geweest. Uiteindelijk bleek dat een voormalig gastkind van Ton en Annelies Hehemann te zijn geweest. Na wat foto's, knuffels, daswiedanja's en paka's de auto in op weg naar Natalja, de juf van project 2008 en gast fam de Moedt, uit Ptitch. Het huis van Natascha hadden we snel gevonden. Zoals altijd had Natascha de tafel vol staan met allerlei lekkers.

We ontkwamen er niet aan om te blijven eten. Gelukkig was het bijna lunchtijd en kwam het eigenlijk wel goed uit. Zo hadden we de lunch ook weer gehad. Natalja was, net als alle anderen, ook zeer verheugd met onze komst. Ze liet het ons aan niets ontbreken. We startten met een heerlijk soepje, waarna we ons tegoed deden aan allerlei lekkers op de tafel. Natascha had echt haar best gedaan. Zij had zelfs draniki gemaakt. Natuurlijk was baboesjka, de moeder van Natascha, er ook. Zij is inmiddels 79 en tobt met haar gezondheid. Ook zij vond het fijn dat we er waren. Net als aan alle andere bezoeken kwam ook aan deze een eind. Wederom na de laatste foto's en beleefdheden uitgewisseld te hebben de auto weer in voor een autorit van ruim 2 uur naar de school in Maleiki, ver in het Zuidoosten van Wit-Rusland, niet ver van ernstig door straling besmette gebied. Kennis maken met de ouders en kinderen van project 2018.

De directeur van de school, Tatiana, stond ons al in de hal op te wachten. Ouders en kinderen zaten klaar in de aula. Zij waren in grote getale, op deze voor de kinderen vrije dag, met hun kinderen naar school gekomen om kennis met ons te maken en te luisteren naar onze presentatie. Enigszins verrast ontdekten we dat de beamer en het beeldscherm voor onze presentatie al klaar stonden. Dus snel de iPad van Edward aangekoppeld, waarna hij de presentatie startte. Van de 17 kinderen op de lijst waren op één gezin na alle ouders aanwezig. 12 van de 17 kinderen waren aanwezig, helaas waren er 5 van hen op het moment van onze presentatie

naar het sanatorium. Tijdens de vertoning van onze film, met beelden van het laatste project 2016, waren de "ooo's en aaa's" niet van de lucht. Vooral toen beelden langs kwamen van vliegtuig, zwembad, dierentuin en strand! De kinderen hebben er zichtbaar zin in om naar Nederland te komen. Na de presentatie, het maken van wat groepsfoto's en het uitdelen van spekkies en ballonnen togen we naar

het keurig ingerichte kantoor van de directeur om belangrijke zaken voor het project 2018 met elkaar door te spreken. Hier maakten wij meteen kennis met juf Elena (spreek uit Alona), de juf die de groep van 2018 gaat begeleiden naar Nederland. Wij vertelden over ons project en zij over hun school. Er staan momenteel 18 kinderen op de lijst voor deelname aan ons project al voorzien van een handtekening van één der ouders. Ook vertelde de directeur dat de paspoorten van deze kinderen al geregeld zijn. Op onze vraag naar 25 kinderen antwoordde ze dat ze een bevriende school heeft die zeker 7 kinderen in de juiste leeftijdscategorie kan leveren. Zij vroeg ons onze toestemming om die school te mogen benaderen, zodat de lijst daadwerkelijk aangevuld kan worden tot 25 namen. Na uitwisseling van namen en gegevens etc heeft Tatiana ons de school laten zien. Juf Elena nam afscheid van ons. De school zag er best goed onderhouden uit. Een groot deel van de ramen van de school was vervangen door kunststof ramen. Dat had Tatiana via sponsoring voor elkaar gekregen.

De school zit goed in de verf. Beschikt over een computerlokaal met toegang tot internet. Daarnaast is er een redelijke sportzaal en zien de groepslokalen er keurig onderhouden en opgeruimd uit. De school heeft een fris uiterlijk.

Met trots liet Tatiana ons het restaurant zien waar ze 2 jaar geleden nieuwe tafels voor had gekregen, ook via charity. Kinderen krijgen op de school 2 of 3 maal per dag een maaltijd. De kinderen van de Maleikischool weten waarom zij naar Nederland komen en zijn bekend met de Tsjernobylramp en de gevolgen daarvan voor hun gezondheid. Er wordt duidelijk veel aandacht aan besteed op school. Dat toonden beelden van tekeningen en schilderijen van de kinderen over de Tsjernobylramp

die er aan de muur hingen. Toen alle gegevens uitgewisseld waren, weer in de auto op weg naar Gomel, waar we het hotel voor de nacht geboekt hadden. Inchecken, koffers slepen naar 3-hoog, natuurlijk GEEN lift, maar.....gelukkig wel GOED werkend internet, even oprissen en op zoek naar een restaurant. Dat bleek nog niet zo eenvoudig. Omdat het een feestdag was, Parentsday, was nagenoeg alles dicht in Gomel. We belandden uiteindelijk een uur later in het restaurant bij ons hotel. Lekker gegeten, met als toetje "apfelstrudel" en na de koffie naar de kamer voor de nacht.

Dinsdag 25 april 2017

Vroeg op om om half 9 in de auto te zitten op weg naar Xogla (Gogla) waar Nastja woont (gastkind van fam Pison uit 2012). Omdat het een feestdag was, was het restaurant van het hotel gesloten en kregen we allen een plastic tasje met een "ontbijt"-pakketje mee. Het blijft bijzonder in Wit-Rusland. Dus onderweg, in het uurtje rijden naar Xoxla, ons ontbijt in de auto gegeten. In Xoxla moesten we wat zoeken, maar reden uiteindelijk het straatje van het huis van Nastja in waar onze komst al door bewoners gespot was. Nastja was erg verheugd om Edward te zien. Hetzelfde gold voor haar stiefmoeder. Net als alle andere kinderen was ze erg gegroeid. Moeder had lekkere dingen gemaakt voor ons bezoek, waaronder Pirok, een heerlijk soort cake met kersen er op. Janny heeft het recept gevraagd en beloofd het voor ons in Nederland te gaan bakken! 😊

Het gaat goed met Nastja. Dat is fijn om te horen. Zij heeft een prachtige, naar Wit-Russische maatstaven, grote slaapkamer in het huis, die ze ons trots liet zien. Het huis waarin ze wonen is ruim. Voor het huis is een prachtige veranda gebouwd. Het bezoektje ging snel voorbij, dus afscheid en op naar Byda Kashalova, waar Nastja (gastkind van fam Verhagen project 2010) en Sasha, (gastkind van fam de Bruin van project 2012). Als eerste naar Nastja. Wederom even zoeken. Welke flat was het ook alweer? Maar ook deze vonden we weer. De hele familie stond klaar om ons te ontvangen. Tolk Elena had alle families voor onze reis van onze komst op de hoogte gebracht. Natuurlijk hebben we alle gezinnen gevraagd of we langs mochten komen. Ook deze familie was zichtbaar blij om Ellen te zien. Natuurlijk het bekende verhaal van cadeautjes uitwisselen, foto's van thuis in Nederland showen en verhalen uitwisselen over 'hoe het nu gaat'.

Mama had lekkere dingen gemaakt. Dus ook hier maar weer aangevallen en er het beste van gemaakt. Vanuit Nastja zoeken naar het huisje van Sascha (Janny). We wisten dat het aan het zandpad, achter het kerkhof, lag. Ook dit vonden we uiteindelijk toch nog vrij snel. Sascha en Kolja, de 2 grootste jongens van het gezin van 5 kinderen, stonden ons al buiten op te wachten en al snel voegde de rest van het gezin zich bij ons. De twee kleinere zusjes in hun prachtigste jurken met mooie strikken in het haar, oma op visite bij het gezin, en hun mama. Eerst snel buiten de familiefoto's gemaakt en daarna naar binnen met z'n allen hun huisje in. Zoals verwacht weer een mama die vreselijk haar best had gedaan en een tafel vol met hapjes had staan. Janny deelde als eerste aan alle kinderen haar cadeautjes uit, die door iedereen, met een brede glimlach op het gezicht, werden ontvangen. Het t-shirt voor Kolja bleek te klein, maar paste Sascha dus perfect. Gelukje voor Sascha dus! De meisjes trokken zich direct met oma terug in hun kamertje met het, van Janny gekregen speelgoed, en de jongens pompten meteen de, gekregen, leren bal van Sascha op. Cadeautjes voor Wowa, het jongere broertje van Sascha werden apart gelegd. Wowa was momenteel op bezoek bij zijn neef Mischa in Buda Loesjevskaya, de woonplaats van Ljudmilla, directeur van de school van project 2012 (Gast fam Rijkers project 2012) Wij verwachtten hem vanmiddag nog te zien, daar een bezoek aan Mischa ook nog op de planning staat. Wij gingen

natuurlijk met mama aan tafel. Nadat Janny de belangrijkste verhalen met mama uitgewisseld had, o.a. de toch zorgwekkende gezondheid van drie van haar 5 kinderen, was het weer tijd om afscheid te nemen en te gaan. We hadden immers nog meer bezoeken voor de boeg! Dus snel de auto in en op weg naar Buda Loesjevskaya. Na een klein half uurtje, verkeerd gereden dus, kwamen we bij Ljudmilla aan. Wij waren verrast dat Sergej, haar partner, met krukken liep. Zijn gezondheid ging niet zo goed. Hij is het afgelopen jaar meerdere keren geopereerd en heeft tijdens zijn laatste operatie een nieuwe heup gekregen. Toen we langs de school het dorp in reden was het ons al opgevallen dat de toestand van het schoolgebouw vergeleken met de laatste keer dat we er waren, schrikbarend is achteruit gegaan. We schrokken er echt van. Nauwelijks verf op de kozijnen en een aantal ramen waar geen glas meer in zat, maar waar plastic voor gespannen was. Ook de huizen en straten in het dorp boden een troosteloze aanblik. We merkten duidelijk dat de situatie in het dorp niet beter wordt. De toestand qua onderhoud van de school begrepen we toen we hoorden van de slechte gezondheidstoestand van Sergej de laatste 2 jaren. Hij was degene die het onderhoud van de school verzorgde en nu al 2 jaar uit de running! Ljudmilla en Sergej waren echt blij met ons bezoek. Even lekker bijgekletst en ook voor de school van Ljudmilla, net als voor de scholen van Greben, Chervonoe en Siemencja/Krasni Bor een grote tas met spullen als:

pennen, potloden, lijm, scharen, gummetjes, puntenslijpers, stiften, wasco doosjes, rekenmachines, ballen, knutselstukjes etc voor de kinderen van de school achter gelaten. Scholen zijn hier erg blij mee, want deze spullen zijn daar echt nodig en niet allemaal gemakkelijk te verkrijgen.

Na de koffie samen met Ljudmilla naar het huis van Mischa, (gastkind van fam de Bruijn uit project 2010). Mischa kent een zeer moeilijke thuissituatie en heeft een zware, moeilijke jeugd gehad. Directeur Ljudmilla houdt gelukkig een oogje in zeil op de ontwikkeling en het leven van Mischa en begeleidt hem waar nodig en waar ze kan. Vandaar dat we, onder haar begeleiding, een bezoekje brachten aan het huis van Mischa. De moeder van Mischa was niet thuis. Naast Mischa en zijn oma troffen we inderdaad ook Wowa, het jongere broertje van Sascha, op het adres aan. Cadeautjes aan Mischa werden door Janny overhandigd. Mischa nam ze eigenlijk zonder enige emotie in ontvangst. Oma, die in een rolstoel in de tuin zat, was heel erg geroerd door het bezoek van Janny. Zij barstte in het herkennen van Janny in tranen uit en liet, ondanks haar handicap dat zij moeilijk kan spreken, merken aan Janny dat zij zo blij en dankbaar is dat Janny dit allemaal voor Mischa deed en nog doet en dat zij zo laat merken dat zij nog steeds veel om Mischa geeft. Wij waren allen emotioneel behoorlijk aangedaan door de schrijnende situatie die we hier bij dit gezin aantroffen. We werden niet binnen gevraagd omdat mama er niet was. Zij was wel op de hoogte van onze komst, maar was mogelijk, dat zullen we nooit weten, bewust weg gegaan zodat ze ons, uit schaamte gevoel, dan ook niet binnen hoefde vragen. Dit moment werd het ons weer zo duidelijk hoe belangrijk onze projecten voor deze kinderen/mensen zijn. Na even met oma gekletst te hebben, wat foto's van Janny, Mischa, Wowa en oma gemaakt te hebben, terug gelopen naar het huis van Ljudmilla. Daar aangekomen afscheid genomen van het gezin van Ljudmilla met de belofte om nog veel en vaak bij hen langs te komen, daar zij ons bezoek aan hen altijd heel erg op prijs stellen. Het liefst wilden zij dat we een nachtje bleven slapen. Wij hadden nog een lange rit van zo'n 3 uur naar Minsk voor de boeg. s' Avonds waren wij namelijk voor een maaltijd in Minsk, thuis bij Andrej en Svetta, uitgenodigd en het was inmiddels al 16.00 uur geweest. Dat beloofde een latertje te worden, daar we eerst nog in moesten gaan checken in ons hotel in Minsk "House of Charity". Rond half 8 kwamen we daar aan. Ingecheckt, snel koffers op de kamer gebracht en even opgefrist. Daarna weer de auto in, ondertussen Alona (gastkind van fam Verhagen uit project 2010) en Vika (zus van Alona) opgepikt,

die samen met ons bij Andrej en Svetta zouden eten. Rond kwart voor 9 kwamen we bij Andrej en Svetta aan. Daar hebben we heerlijk gegeten, bij kunnen kletsen en genoten van hun heerlijke eten, gastvrijheid, mooie appartement met prachtig uitzicht over Minsk en de klanken van Andrej's gitaar en zang. Om 01.10 uur waren we, na een heerlijke avond, weer in het hotel terug. Bij Andrej en Svetta ook afscheid genomen van tolk Elena, die deze dagen met ons mee reisde en weer alles voor ons vertaald heeft. Elena heeft alweer veel zin in project 2018.

Woensdag 26 april 2017

Na een kort nachtje, we moesten om 05.45 uur op in verband met onze retourvlucht naar Amsterdam om half 10, weer in de auto op naar de luchthaven, zo'n kleine 45 minuten buiten Minsk. In de wachtrij voor de incheckbalie kwamen we Olga Bubich (tolk van project 2012) tegen, die bleek op dezelfde vlucht als ons te zitten voor een kort bezoek aan Nederland en Spanje. Met een vertraging van een klein half uurtje landden we na 2,5 uur, na een rustige vlucht, op Schiphol. Weer thuis! Moe, voldaan, vol met emoties maar met prachtige verhalen en herinneringen aan nog mooiere ontmoetingen aan deze reis! Wat zijn onze projecten belangrijk voor deze mensen. We hebben weer zo pijnlijk ervaren dat onze projecten hard nodig zijn en blijven en dat onze vriendschap en bezoekjes aan de gezinnen na afloop van projecten door deze mensen heel erg gewaardeerd worden en zoveel voor hen betekenen. Deze bezoekjes en het feit dat we hen na een project niet vergeten zijn brengt zoveel licht in hun vaak troosteloze bestaan! Zo dankbaar dat we dit vrijwilligerswerk kunnen en mogen doen en deze weer prachtige reis hebben mogen maken.

Janny, Ellen, Edward en Erna